

Oponentský posudek bakalářské práce

Kristýna Obrdlíková, *Keltská křesťanská spiritualita*, IES, Praha 2007

Předložená práce má s přílohami úctyhodných 70 stran a zpracovává neméně úctyhodné množství materiálu, týkajícího se keltských dějin a duchovních tradic. Autorka se rozhodla zaměřit na keltskou křesťanskou spiritualitu, ale kvůli souvislostem se opakovaně zabývá i různými aspekty předkřesťanského období, což vyžadovalo další náročnou práci s prameny. Cenná jsou pojednání o spiritualitě poustevníků a poutníků. Za uznání stojí i skutečnost, že dokázala hojně pracovat s anglickými texty, včetně vlastního překladu citovaných míst.

Co se týče obsahu, pohled na schéma práce (str. 3) zarazí, protože z něj vyplývá poněkud nepromyšlené uspořádání textu. Práci by velmi prospělo, kdyby byla rozdělena do obvyklých 3 - 5 kapitol, s podkapitolami více méně symetricky rozloženými. Pak by asi nedošlo ke směšování témat. Např. 4. oddíl stávající práce (vlastně 1. kapitola) se zabývá spiritualitou (smíšeně křesťanskou i pohanskou), 5. oddíl historií, 6.-7. spiritualitou, 8. specifíčnostmi keltského křesťanství (ale nikoli jeho spirituality, jak stojí v nadpisu), 9. oddíl se věnuje spiritualitě v písemných památkách (což by patřilo spíše do úvodu práce) a 10. oddíl je opět historický.

Další nejasnosti se týkají podstaty křesťanské spirituality a jejích nosných principů ve srovnání s obsahem spiritualit nekřesťanských. V mnohých pasážích člověk nabude dojmu, jakoby jedno plynule přecházelo v druhé, přičemž výsledek zavání synkretismem. Jindy autorka sice cituje nádherné kristocentrické modlitby, ale v komentáři opakovaně vyzdvihuje spíše vztah keltských křesťanů k přírodě, ke stvoření, než ke Stvořiteli nebo ke Kristu, čímž celá spiritualita ztrácí svůj „úhelný kámen“; zřejmě se tak děje pro zaujetí myšlenkou Boží imanence, ta je však typická i pro východní křesťanskou spiritualitu. Autorka dokonce v úvodu prohlašuje, že teologii se v této práci nevěnuje (str. 6), přičemž celá práce spadá nepochybně do oboru spirituální teologie, jejímiž nástroji se spiritualita zkoumá.

K obsahovým posunům došlo několikrát díky nepřesnému překladu z angličtiny (např. v příloze 13. jde o „*Pancír sv. Patrika*“ – termín krunyř patří spíše do zoologie. Tvzení, že tato modlitba je rovněž nazývána *Pláč jelena*, vychází nejspíš rovněž z neporozumění jazyku; v mnišské modlitbě, postavené převážně na žalmech, půjde zřejmě o narážku na Žalm 42,1: „Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože“.

Formální stránka práce zbytečně utrpěla mnohými nepozornostmi, které by jistě jedno přečtení navíc odstranilo. I když je studentka zjevně jazykově na výši, v celé práci a zvláště v poznámkách je množství překlepů, chyb v mezerách i stylistických chyb (srov. pády v modlitbě sv. Patrika, v úseku „Vzývám, aby mi dnes byly štítem:...) V Litanií svatých poutníků chybí tečky za některými invokacemi, rovněž za některými poznámkami pod čarou. V úvodu práce chybí zmínka o použité metodologii, pramenech i o cíli práce, závěr by zase neměl obsahovat nové poznatky, jen shrnutí již popsáního. Podle norem navíc číslujeme pouze kapitoly, nikoli obsah, anotaci, úvod, závěr, literaturu či přílohy.

Přes zmíněné nedostatky oceňuji neformální zájem autorky o dané téma i nemalé úsilí, které do práce vložila. Doporučuji práci k obhajobě s hodnocením C.

V Praze dne 11. 6. 07

PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D